

РЕШЕНИЕ

№ 4523

гр. София, 07.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 14.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2417** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя П. Б. П., действащ чрез адв. М. Ел – Т., срещу Решение № ПИ-41/31.01.2020г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение подадената от дружеството жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителните мерки изх. № 10-53-00-39/14.01.2020г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Жалбоподателят обжалва решението като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че в постановлението за налагане на обезпечителни мерки не са изчерпателно посочени фактическите и правните основания за неговото издаване, като бланкетно е посочено, че събирането на публичните задължения ще бъде затруднено. Прави оплакване, че налагането на заповед върху средствата на задълженото лице в каси напълно ограничава осъществяваната от жалбоподателя търговска дейност, което потенциално би довело до липса на всякакви парични средства и неплатежоспособност на дружеството. Развити са и доводи, че незаконосъобразно решаващият орган е приел, че мярката е съразмерна и не обременява прекомерно длъжника. На следващо място, сочи се, че е нарушен чл. 204 ДОПК, което се явява съществено процесуално нарушение. Искане се от съда да отмени Решение № ПИ-41/31.01.2020 г. на директора на ТД на НАП – С. и наложения с П. заповед. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ел-Т., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - директорът на ТД на НАП - С. чрез юрк. Е. оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Срещу [фирма] е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2017г. по описа на ТД на НАП – С. за събиране на установени и изискуеми публични задължения в общ размер към 16.10.2017г. - 13 364,15 лв.

С ПНПОМ изх. № С170022-022-0058481/16.10.2017г. публичният изпълнител е наложил запор върху конкретна банкова сметка на дружеството в У. Б. АД за сумата от 13 364,15 лв., както и запор върху два броя МПС – собственост на дружеството.

С друго П. с изх. № С180022-022-0003600/31.01.2018г. публичният изпълнител е наложил запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени суми в трезори, включително в съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ У. Б. АД, за сумата от 5 072,72 лв. С П. с изх. № С180022-022-0044002/26.06.2018г. публичният изпълнител е наложил още един запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени суми в трезори, включително в съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ У. Б. АД, за сумата от 30 657, 80 лв.

С процесното П. № 10-53-00-39/14.01.2020г., издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП-С., е наложен запор на парични средства на [фирма] в каси, находящи се в търговски обект пицария „Мистър Пица“, [населено място], [улица]. Посочено е, че запорът се налага от датата на получаване на запорното съобщение и има действие до погасяване на размера на установеното и изискуемо публично вземане, като постъпващите ежедневно парични средства от предоставените от лицето стоки и услуги в описаните обекти следва да бъдат превеждани по банкова сметка за принудително събиране на публични вземания или по запорирана от публичния изпълнител банкова сметка на дружеството.

В мотивите на постановлението е посочено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2017г. по описа на ТД на НАП – С. в размер на 323 246,55 лв., в т.ч. лихва 15 590.33лв. и главница 307656.22 лв. За да обоснове, че събирането на вземането ще бъде затруднено, публичният изпълнител е посочил следното: задълженото лице не притежава дълготрайни активи, които да обезпечат в пълен обем задълженията; дружеството притежава банкови сметки; постъпили са средства за погасяване на публичните задължения в минимален размер; задълженото лице реализира голям търговски оборот, т.е. очевидно разполага със средства за погасяване на дълга, но не желае да извърши плащане; системно неспазване на данъчно-осигурителното законодателство.

Дружеството е обжалвало по административен ред П. изх. № 10-53-00-39/14.01.2020г. С Решение № ПИ-41/31.01.2020 г., издадено от А. Г. в качеството на директор на ТД на НАП-С., жалбата на [фирма] е оставена без уважение като неоснователна.

При тази фактическа обстановка от правна страна Съдът прие:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство са постановлението за

налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Въз основа на извършената служебна проверка, съдът намира, че решението на директора на ТД на НАП, както и П. са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма, и в административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователни са твърденията за липса на конкретика във фактическите основания, сочещи наличието на обезпечителна нужда. Публичният изпълнител е изложил съвсем ясни и конкретни мотиви, с които е обосновал нуждата от предприемане на обезпечителната мярка. Решението обаче, както и потвърденото с него П., са незаконосъобразни поради противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 198 ДОПК видовете обезпечителни мерки са: възбрана върху недвижим имот или кораб; заповест за движими вещи и вземания на длъжника; заповест за сметките на длъжника; със заповест за стоките в оборот на длъжника.

В настоящия случай публичният изпълнител е наложил заповест за парични средства на задълженото лице в каси, находящи се в търговски обект. Заповестта за парични средства представлява вид заповест за движими вещи, който е изрично предвиден и в хипотезата на чл.204 ДОПК. Съгласно тази разпоредба, налагането на заповест по чл. 215, ал. 2 върху парични средства на длъжника в национална или чужда валута се извършва чрез описването, изземването и внасянето ѝ по сметката на публичния изпълнител.

На първо място, основателно е възражението за неспазване на реда, предвиден в чл. 204 ДОПК. В конкретния случай не е извършено описване и изземване на сумата. Д., че наличната в търговския обект сума (1494,44 лв.) е била доброволно внесена от длъжника по сметка на ТД на НАП само потвърждава обстоятелството, че опис и изземване не е осъществено и следователно заповестта върху посочената сума не е наложен.

На следващо място, в диспозитива на П. е посочено, че заповестта има действие до погасяване на размера на установеното и изискуемо публично вземане, като постъпващите ежедневно парични средства от предоставените от лицето стоки и услуги в описаните обекти следва да бъдат превеждани по банкова сметка за принудително събиране на публични вземания или по заповестта от публичния изпълнител банкова сметка на дружеството. Това разпореждане изцяло противоречи на материалноправните разпоредби, тъй като заповестта върху парични средства обхваща само налични парични средства, т.е. такива, които длъжникът реално притежава и върху които упражнява фактическа власт. Разпореждането да се превеждат по сметка на публичния изпълнител или по заповестта банкова сметка на дружеството паричните средства, постъпващи от предоставените от лицето стоки и услуги, не се явява заповест върху парични средства, нито законна последица от него. С процесното постановление в тази му част на практика се налага заповест върху несъществуващи, бъдещи вземания. Такава обезпечителна мярка обаче законът не предвижда. ДОПК регламентира възможността за налагане на заповест върху вземания на длъжника, но това следва да са възникнали и съществуващи към момента на прилагане на обезпечителната мярка вземания. В случая публичният изпълнител визира суми, постъпващи от предоставяни от лицето стоки и услуги, което по същество са евентуални бъдещи вземания, но при всички случаи това са вземания и парични средства, които не съществуват, респ. не са налични към датата на заповестта. Подобна обезпечителна мярка се явява недопустима, а актът, с който тя е разпоредена

- незаконосъобразен поради противоречие с материалноправните разпоредби.

По така изложените съображения Решение № ПИ-41/31.01.2020г. на директора на ТД на НАП – [населено място] и Постановление за налагане на обезпечителните мерки изх. № 10-53-00-39/14.01.2020г. следва да бъдат отменени, а на жалбоподателя да се присъдят сторените разноси за платена държавна такса.

Водим от горното, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.–град, Трето отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Решение № ПИ-41/31.01.2020г. на директора на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Постановление за налагане на обезпечителните мерки изх. № 10-53-00-39/14.01.2020г.

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителните мерки изх. № 10-53-00-39/14.01.2020г. на публичен изпълнител в ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите - С. да заплати на [фирма] сума в размер на 50 лева разноси по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: